

стори ѝ се, че видѣ братчето си на рѣчното дъно . . . па бистри сълзи се търколиха изъ нейнитѣ очи и изстудиха нейнитѣ пламнали бузи . . .

Колко до сега спотаено я гледаше отъ дървото. Но изведнажъ той сѣкашъ разбра

тжгата на сестричето си, стана му жално, па не можѣ повече да се стърпи . . . Извади свирката и я наду съ всичка сила . . . а звучитѣ прокѣнтяха, като изъ медѣнтъ звѣнецъ — най-напрѣдъ бавно и тжжно, а послѣ станаха бързи и весели, сѣкашъ искаха да развеселятъ Пенкиното уплашено сърдце . . .